

Britt fik lært at lytte til sine egne ønsker

Nej er et svært ord, har Britt Andersen lært. På kurset "Lær at tackle job og sygdom" fik hun lært at agere omkring det svære nej. Og så fik hun for første gang ører og øjne op for sine egne ønsker.

TEKST: CHARLOTTE S. NYGAARD
FOTO: HEIDI LUNDSGAARD

Britt Andersen havde ikke lige regnet med, at to sygemeldte borgere skulle være dem, der gav hende de rette værktøj til at komme tilbage på arbejdsmarkedet fra en sygemelding. Men i dag må hun erkende, at det ofte er det helt enkle, der gør en verden til forskel.

Men lad os gå tilbage til begyndelsen. I 2008 måtte Britt Andersen søge revalidering fra kommunen efter 26 år som bygningsmaler. Kroppen kunne ikke holde til det fysisk strabadserende arbejde og akkordtiden længere, og efter to prolaps i nakken blev hun omskoleet til kontorassistent.

Allerede inden omskolingen var ovre, var Britt headhuntet til et nystartet malerværksted for at hjælpe til på kontoret. Men der blev hurtigt travlhed på det lille værksted, og inden Britt fik set sig om, stod hun igen med pensel og tapet i hånden, for det er bare svært at sige nej, når chefen beder om hjælp, måtte hun erkende.

Britt gjorde dog regning uden vært og blev igen sygemeldt - denne gang med en prolaps i lænden.

"Jeg måtte erkende, at jeg bare har meget svært ved at sige nej," siger hun med et træk på skuldrene.

Troværdige instruktører

Lige inden operationen i lænden blev hun kontaktet af kommunen og fik tilbud om at deltage i kurset "Lær at tackle job og sygdom".

"Jeg tænkte, at det måtte jeg nok hellere, fordi hvis jeg sagde nej, ville de garanteret komme og tage mine sygedagpenge. Kommunen havde godt nok forklaret mig, at det var helt frivilligt, men jeg troede ikke rigtigt på det," griner hun.

De første par kurser måtte de to instruktører derfor bruge rigtigt meget tid på at forklare deltagerne, at de ikke var ansat

af kommunen. Tværtimod var de i nøjagtigt samme stol som kursisterne.

"Helt ærligt, så troede jeg nok ikke særligt meget på værdien af kurset. Men da jeg så, at instruktørerne var mennesker med fejl og mangler lige som os andre, fik jeg stor respekt for dem," siger hun.

Instruktørerne skulle nemlig også lave handleplaner og delmålsætninger som kursisterne, og indimellem måtte de også komme tilbage ugen efter og sige "Desværre, det lykkedes ikke denne gang."

"Det imponerede mig i den grad, at to personer, som faktisk havde det værre end mig, alligevel havde overskud til at rådgive mig. Der er så mange raske mennesker, der velmenende siger "Jamen, du skal jo bare..." Og det er altså vildt irriterende, for de forstår det ikke. Men det gjorde de to instruktører, for de stod jo selv i det, så det var bare meget mere troværdigt," siger hun.